

Istorioare mici cu înțeles mare.

Tribunalul din noi:
Conștiința.

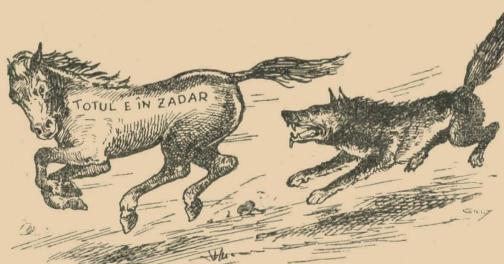
In fiecare din noi este un Tribunal ceresc; un Tribunal care ne judecă toate faptele și gândurile noastre. Un Tribunal care ne laudă pentru cele bune și ne măstră-asupra pentru cele rele.

Acest Tribunal se numește: *Conștiința*. Aceasta este Tribunalul care l-a judecat pe ucigașul Cain, făcându-l fugător prin lume.

Acest Tribunal nu iartă. El ne judecă fără cruceare, după dreptate. Când am făcut păcatul, el ne punе înăntăță în față conștiința și îustruarea pentru păcat. Și ne-o arată mereu. Nu ne mai slăbește cu ea. Ne perzecută, așa zicând. Un pictor credincios să-a gândit mult cum ar putea zugrăvi conștiința prin icoană. Și, pe urmă, a făcut o icoană minunată. A zugrăvit conștiința în chipul unui cal, urmărit de un lup grozav.

B'etul cal fugă în grozăție. Își încoarză toate puterile să scape prin fugă. Dar totul e înzadar. Moartea se ține în urmă lui. Nu mai e nici o scăpare. De aceea a scris pe cal cuvintele: »totul e înzadar«.

Așa e și conștiința. Ea urmărește păcatul și pe cel păcatos cu

O înverșunare de lup sălbatic. Cu un strigăt fieros de moarte. Și — după ce am păcălit — orice am face, nu putem scăpa. El se ține după noi.

Glasul conștiinței, strigarea conștiinței, cu nimic în lume nu se poate înăbușii. Un ucigaș să se prezinte de bunăvoie la temniță, după 5 ani dela omor. De ce? Pentru că de 5 ani îl urmărește mereu »lupul« cel grozav și nițări nu afia scăpare. A fugit în temniță, dar și aici spusea că temniță »lui prea ușoară« pentru fapta lui. »Lupul« îl urmăria și aici.

Gozav tribunal este conștiința. Cu nimic din lume nu putem scăpa de îustruarea lui și de pedeapsa lui. Este însă ceva din cer care ne scăpare: crucea și jertfa scumpului nostru Mântuitor.

Plângându-ne cu amar păcatul la picioarele Crucii — acesta e singurul loc unde »lupul« conștiinței nu ne mai poate urmări. În acest loc să căpătă Petru apostolul când a plâns cu amar după ce se lepădase de Domnul.

In acest loc binecuvântat să scăpăm și noi.

„Oare unde-s ochelarii“?

E cunoscută zăpăceaala pe care o avem de multe ori în viață. Căutăm un lucru și el se afă în mâinile noastre sau sub ochii noștri.

Ah beția arz'o focul.

Ah beția arz'o focul
Mare boală e sub soare
Ea orbetește mii de oameni
Prăvălinindu-în perzare.
Omul beat e o păpușă
Fără foc de cunoștință
Ce o joacă râu vicleană
Până perde a sa credință.
Am văzut o înămplare
Într-un loc de prim orăz.
Căci cum stam așa în stradă
De vorbit cu un ostaș
S'a apropiat în silă
Un norocot de noi
Fiind orb și cerând milă
Căntând jalnic din cimpoi.
Chiar și-o înimă de piatră
Trebuia ca să simțească,
Ajuțându-l nepuțină
După legea Creștinească.
Un bețiu ca toți bețivil
Fără multă judecată,
Auzind din crâșmă cântul
A venit și el pe dată
Și nedându-și biletul seama
Că nu-i chef sau târabol,
Chișinău juca în stradă
După cântul din cimpoi.
Mușii au râs de el ca hohot
Iară alții-îl dau dreptate:

•Las' să mai petrecă omul
Dela Dumnezeu sună toate.
Ea însă am plâns în mine
Zicând: vai de tine frate
Căci cu astfel de petreceri
Te afunzi în tad și moarte.
Și de nu-ți vei pună'n suflet
Cât mai curând străge tare
Hotărâ, te arunci singur
In vîpse și perzare.
Ah beția arz'o focul
Că mândrăci tot norocul
Susfletul și trupul meu
Dat de bunul Dumnezeu.

I. Tudusciuc.

INVITARE.

Cu toată dragostea invităm pe frații ostași și ostașe, la nunta ostașească a fr. Tudorel P. Savu și Vania R. Neagu, ce se va face pe ziua de 7 Ianuarie 1935, în com. Vîisoara, jud. Teleorman.

Aștepțăm cu drag și pe frații noștri iubiti dela București. Rugăm pe frații cari au steaguri să vină cu ele. Să vină și tineret căt mai mult. Veniți frați, veniți surori să ne bucurăm în Domnul, noi să aștepțăm cu drag.

Sălăvit să fie Domnul!

Ioan P. Savu, nevrednic ostaș.

de-atâtea ori ne întrebăm zăpăcășii:
unde este măntuirea..., ce să facem
să ne măntuim.

O, Doamne Isuse arătă-ne ne-increzut crucea și jertfa ta.

Fără atâ.

Când eram copil mic de multe ori mă rugă bunica să-i pun aja în ac. Îi slăbise vederea și nu mai putea face acest lucru. Și-mi aduc aminte că de multe ori, bunica cosea fără atâ. Când sărea aja din ac bunica nu observa și cosea înainte, în gol.

Eu mă gândesc azi, că aşa se întâmplă de multe ori și în viață cea duhovnicească. Un ac fără atâ este viața sufletească a celor mai mulți creștini. Se roagă omul lui Dumnezeu din buze, din obisnuință. Acul rugăciunii aleargă cu zor, dar lipsește aja din ac. Lipsește duhul, lipsește cusătura, lipsește viața cea trăită după voia lui Dumnezeu.

Rugăciunile celor mai mulți oameni este un ac fără atâ, o cusătură în gol.

Tin oamenii la ac, tin la obiceiuri, datini, la bucuria de suprafată, dar au pierdut atâ din ac, au pierdut duhul și au rămas cu litera. Dragă ceteitorule, nu cumva și viața ta, de creștin, este un ac fără atâ, un cusut fără cusătură. Fă-ți tu singur socota!

Sfințirea steagului din Malu-Alb și Drăgănești.

Au luat parte frații din 4 județe — Două nopți de priveghere — Mari bucurii.

Prea cucernice și dragul nostru Părinte suflător Iosif Trifa.

La chemarea frățească în numele Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, a fraților ostașilor din satul Malu-Alb, Drăgănești-Tecuci, au luat parte la sfântirea steagului fratii din 13 comuni și 4 județe: Tecuci, Covurlui, R. Sărat și Putna.

Încă din ziua de 10 Noemvrie, a sosit în mijlocul nostru fratele Paraschiv Sârghe și frațele Iftimie din Corod cu coșările în spate, cu grâul cel curat din hambarul Oțigii Domnului.

Seara am avut întâia noapte de priveghere.

Neobositor și cu adevărat ostaș care duce lupta cea sfântă pentru Impăratia Cerească, l-am avut pe frațele avocați Corodeanu.

Masa și adunarea am avut-o la Clopotnița Cimitirului din satul Malu-Alb, unde s-a oficiat și o cununie, cu pompe diavolești.

Părintele Vasile Donigă încărcăt de Duhul Sfintelui Evangeliei a luat cuvânt, despre mișcarea Oastei făcând cunoscut, că Bisericele sunt în creștere, fronturile se intind și se întăresc.

Noaptea ce-a urmat întregă am avut-o de priveghiere stropită cu rugă pentru părintele nostru Iosif și până Luni seara, Domnul bucurilor ne-a despărțit trupește, dar suflătoare am rămas în grădina Domnului cea binecuvântată.

Sălăvit să fie Domnul oștilor pentru toate aceste bucurii.

Ostaș, Alec I. Tecunari.

Rapoarte de pe fronturi.

Un vînt de prigoane. Prea cucernice păr. Trifa! Cu prilejul Cercului pastoral în comuna Teremna, jud. Bălți, ce a avut loc în ziua de 13 Noemvrie 1934, înviidă și-a arătat colții asupra Oastei și conducătorilor ei. A conferențiat părintele lordănescu profesor universitar din Chișinău. Sfinția Sa crezând că face o slujbă Domnului (Ev. Ioan 16-2) a luat hulă în gură și a strigat din urmă Oastei și-a conducătorilor ei. Sfinția Sa mai bine strigă din urmă satelor noastre la care le-a rămas să facă 3-4 nunți în post, și după acei ce nu și-au făcut și ce-l noapte, că au ajuns până acolo că măsură vinul cu pântecele (când se duc la băut în loc să zică dă-mi un chil de vin).

Dar Sfinția Sa n'a putut să strige după acestea pentru că a fost plătit și noi știm din sfânta Evanghelie »că cel plătit când vede lupul fugă« (Ioan 10-13), zicem că-l plătit pentru că și păiecare preot la costat căte-o 100 lei, iar 50 preoți 5000 lei, a pleburunar păr. lordănescu din urmă unei conferințe.

Iți mulțumim Doamne Isuse că ne înverednești de prigoane și ocări prin a cunoaștem că suntem ai Tăi. Sălăvit să fie numele Tânăr în veci, Amin (Ioan 15, 1)

Filip Turcanu, ostaș, Pârjoa, jud. Bălți

Chemarea Domnului și răspunsul lumii.

În chipul de mai jos se văd răspunsurile pe cări le dă lumea la chemarea Domnului. Un luptător din »Oastea Domnului« îi cheamă pe oameni la măntuire. Ii cheamă cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ii cheamă la ospătul măntuirii ca și crainicul din Evangeliea dela Luca 14, 15. Să cei chemați răspund și ați, tot cam așa ca și chemații dela Luca. Unul spunea atunci că e prea Tânăr, altul că și-a cumpărat boi, etc. Așa-i și ați.

Il chemă la măntuire pe cel Tânăr? El își răspunde Indată: »eu sunt prea Tânăr pentru așa ceva... eu trebuie să-mi petreac viața... eu trebuie să-mi trăesc viața... lasă că pentru astea am vreme colo când voi fi moș bătrân«.

Dar, o, Tânărul de ce grăești așa? Du-te la cimitir și vei afla că morțimile tinerilor sunt totdeauna mai multe decât ale bătrânilor.

Il chemă pe cărturar la măntuire? Aici e și mai greu. Aici dai și de îspita trufiei.

»Ce? pe mine om învățat crezi că mă ei de cap cu astfel de basme?... Eu, dragul meu, am esit de mult din accestea... numai prostii mai cred azi în Dumnezeu«.

Sârmâne susține! De ce grăești așa? Dacă ai ciut Biblia n'ai grăi așa. Căci cuvântul lui Dumnezeu spune: »căci Înțelepciunea lumii acesteia e o nebunie în fața lui Dumnezeu« (1 Corinteni 3, 19). »Lumea, cu Înțelepciunea ei n'a cunoscut și nu cunoaște de Dumnezeu« (1 Corinteni 1, 21).

Sunt apoi oameni evlavioși, în felul lor. Dar și la datini și obiceiuri. Si Indată ce li chemă la Isus cel viu, la o viață trăită cu adevărat după Evanghelia se sparie și te declară: pocăit, sectar, stricător de datini.

Oricât ai încerca să-i adâncești în Evanghelia ei se propesc mereu

În vorba: eu rămân la credința părinților mei.

Dacă omule, de ce răspunzi așa? Cine vrea să te scoată din credința părinților tăi. Cuvântul lui Dumnezeu nu vrea să te scoată din credința părinților tăi, ci vrea să te scoată dintr-o viață stearpă și deșătă. Tu însă Înțelegi credința părinților tăi ca și ceva cu care poți trăi în toate desfășările și păcatele lumii. Să de acela nu vrei să auzi de Evanghelia și de Biblie.

Te apropii, cu chemarea măntuirii de omul muncitor, de omul sărac. El își răspunde Indată: »eu sunt un om sărac... eu n'am vreme pentru așa ceva... mie nu-mi dă nimic Evanghelia... eu trăesc cu ciocanul...«

Așa răspunde săracul, necăjiul și el nu-și dă seama că tocmai pentru acea n'are spor în lucru mănilor sale și o duce greu fiindcă nu are ajutorul Domnului.

Lăsând pe sărac, te apropii cu

chemarea măntuirii de cel bogat. De bogatul cel sgârcit, lacom. Si își răspunde și el de departe: »eu n'am vreme pentru lucruri de acestea. Eu abia am vreme să număr banii... eu trebuie să-mi lărgesc hambarele și moșile.

Adeci vedeți, unul e prea sărac pentru chemările măntuirii iar altul e prea bogat.

Il chemă pe bețiv la măntuire? El își arată Indată sticla de alcool strigând: asta-i viața. O! ce ființă nenorocită! El stăpânit, sărmanul, cu totul, de duhul alcoholului, el trăiește cu totul în duhul cel rău al deavolului.

In sfârșit te apropii de omul bătrân. Si te bucuri. In sfârșit ai ajuns la unul, care va primi chemările măntuirii. La unul-care a-șit în lume. Dar când e acolo bătrânul își răspunde: »eu, dragul meu, ts prea bătrân pentru așa ceva.

Adeci vedeți ce să întâmplă și aici. Cel dință chemat e prea Tânăr

iar cel din urmă spune că e prea bătrân.

O, ce șiret mare e deavolul de-a învăța pe oameni cum să răspundă la chemările măntuirii. Căci a lui sunt aceste răspunsuri.

Foarte potrivit l-a pus desenatorul nostru pe diavolul deasupra răspunsurilor ce le dă lumea. Căci ale lui sunt aceste răspunsuri. El le pune în gura oamenilor și se bucură că oamenii le ascultă.

O ce lucru grozav se poate vedea în istoria măntuirii omului! Începând dela Adam — dela chemarea »Adame unde ești?« — răsună mereu în lume chemările măntuirii și vor răsună până la sfârșitul veacurilor. Dela început până la sfârșit Biblia e plină de chemările măntuirii. Iar alături de aceste chemări Biblia și viața arată și răspunsul omului. Dar, vai, că de înfricoșat este acest răspuns. De cele mai multe ori e răspunsul lumii, e răspunsul diavolului.

— Suflete dragă, Domnul te cheamă și pe tine la măntuire în atâtea și atâtea feluri. Si eu te rog plângând n'asculta de răspunsul ce îl șoptește Satan. Ci asculta de răspunsul pe care îl imbi Biblia. Aruncă-te plângând la picioarele Crucii și te predă cu totul Domnului ca să trăești o viață nouă cu El.

Frații ostași, chemări mereu suflete la măntuire. Si dacă la aceste chemări primii de cele mai multe ori răspunsul lui Satan. O! nu vă descurajați. Să ne aducem mereu aminte că din cele zece semințe numai una a căzut pe pământ bun și primitor. Chiar dacă din 100, 200 de chemări numai unul îl va primi pe Domnul, noi să dăm slavă lui Dumnezeu și să plângem de bucuria măntuirii Lui.

La luptă frații, la luptă!

POVESTEÀ GÂSCANULUI.

*Un gâscan răsleț, nevolnic, plin de multă îngâncare
Fu cuprins de-un dor ca să se scânde odăt'n mare.
Deci, porni pe vâl, pe dealuri și prin munți din stâncă-n stâncă,
Să găsească el în lume, marea lată și adâncă...
Dar se vede până la mare era drum... și drum de vară,
Căci de multă oboseală, bet gâscanul mai să moară.
Într'o zi cuprins de sete, ajunsese lâng-o stâncă
Si văzând el mai la vale o fântână prea adâncă,
Alergă la ea în grabă și privind setos în ape.
Să-a dat drumul în adâncu-i la răcoare să se-adape.
Deci s'a bălăcică gâscanul cătă a vrut în apa rece.
Dar nemai putând să lasă era gata să se-nece.
Târziu l'au scos niște oameni prăpădit de nemâncare
Si-a perduț de-atunci gâscanul poftă de scăldat în mare...
Dară eu cunosc pe lume încă foarte mulți gâscani,
Care umbiă să se scânde nu în ape, ci în bani.
Si de s'au scâldat vredotă în a bogăției baltă,
Apoi cată să se scânde într'u alta și mai lată.
Insă soarta i-i pândește că trăesc acă sub soare
Coborându-i în prăpăstii săn lațuri amîdoare.
Si de nu se găsește altă să mi-i scoată la liman,
El rămân legăț de apăruri în robia lui satan.
Deci povâță să ne fie: fiecare-avem o soartă.
Insă mulțumit să fie tot gâscanul cu-a lui baltă.*

C. Tuduscuc.

Intrări în Oastea Domnului.

Cucuteni-Dâmbovița. Ioan Neagu Mateiu, Floarea I. N. Mateiu (soție), Maria Scarlat Comănescu, Stana Filip Rângheanu, Vasile I. N. Văcăruș.
Județul Sibiu. Comuna Avrig. Vasile Bădilă și soția sa Maria, Maria Berghiea, Ana Boșină, Susana Opresea, Ana Stoica, Ana Tulban, Ana Mareșu.
Județul Bihor. Comuna Mezősz. Heredea Dumitru.
Județul Arad. Comuna Paulian. Persida Vessa. — Comuna Butru. Traian Popa.
Județul Bacău. Satul Milești. Nicolae Borcea, Anica Borcea, Elena Borcea, Ilie Borcea.
Din București. Nic. V. Petracă.
Județul Maramureș. Comuna Săcel. Petru Măricuța I. Ion, Susca Vasile, Gina Vasile. — Comuna Cuhea. Doican Vasile, Coman George.

TÂLCUL ZILEI.

Oaia care „și-a făcut de cap“ e adusă la „ascultare“ și „disciplină“ cu cele mai noi metode de pastorare.

Lupta pe valea Almajului.

Cucerinice Părinte Trifa.

Mare ne-a fost bucuria când am aflat despre sfintă Voastră că ajutorul celui de sus, va înrednicit să preluă activitatea în mâna, și o-conduceți după placul prea bunului nostru Mântuitor Isus Hristos. Domnul să vă întărească în sănătate.

Vă raportăm și noi de pe Valea aceasta părăsită a Almajului, în care se găsesc peste 16 comune, însă închise ca într'o cetate, a lumi.

Acum 9 Decembrie s'au adunat și frații din comunele învecinate și am făcut o ofensivă în Sodoma și Oomora căci așa îl putem numi pe satul Şopotul vechiu. Aici

luat ființă prima Oaste a Domnului, înființată de prea iubitul nostru Frate Iosif.

Satana și-a vărat coada și aici căci după plecarea fratelui din sat părintele Ohimbir este un înverșunat contrar al Oastei.

Aici în comună s'au jinut vorbiri, căntări ostașești, mergând și la sfânta biserică. Dela ora 12 până la ora 4 p. m. am făcut adunare întârindu-ne în Domnul.

Săvăt să fie El pentru toate căte ne-a făcut spre bine.

Ayram Dobromirescu,
ostaș al Domnului.

Să înaintăm mai departe și cu călătoria spre Canaan spre țara făgăduinței.

„Să au zis: să ne alegem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt!“ (Numeri 14, 4).

Sunt cinci ani de când am început călăurile cu călătoria spre Canaan. Sunt cinci ani de când călătorim și noi spre Canaan. Să iată suntem încă tot prin »pustie«. Să vom fi mereu, până la sfârșit!

O viață întreagă de călătorie prin pustie de lupte, de frâmantări, de suferință — acesta e și azi drumul spre Canaan spre țara făgăduinței. Drumul spre Canaan e drumul Crucii, e drumul luptelor și jertelor.

Cu călătoria spre Canaan ajunsem acolo unde Israiletenii plecase să mai depare de sub muntele Sinai. Pustia e tot mai grea. Poporul murmură. Pentru încurajarea poporului Moise trimite o cete de tineri care să îscodăescă Canaanul. Tinerii Caleb și Josua se întorc cu un strugure mare ca o dovadă despre bogăția din țara făgăduinței. Vom tâlciu pe larg, în numărul viitor, curajul celor care au cutreerat Canaanul și au adus și alțora o gustare din dulceața lui. Acum voi spune numai atât că poporul nu s'a domolit nici după ce i se aduse doveadă despre fricirea care îl aștepta. Poporul striga tot mai tare, să se întoarcă în Egipt.

Ceace trece ca un fir roșu prin călătoria Israiletenilor spre Canaan e îspita întoarcerii înapoi, în Egipt.

In frâmantările Israiletenilor de a se întoarce în Egipt, Biblia a pus marile frâmantări ale măntuirii sufletești. A pus marea luptă ce se dă între firea cea nouă și cea veche, omul cel lumesc și cel duhovnicesc.

Când pleci la drumul măntuirii se dă o luptă înversată între aceste 2 lumi. Firea cea veche te îndeamnă să rămăi lângă oalele lui Faraon — firea cea nouă te cheamă să pleci spre Canaan.

Ai învins? ai plecat la drumul măntuirii? Nu uita, vei avea negreșit de furcă și pe mai departe cu firea cea veche Ea »se va răscula din nou. Ea își va spune mereu că era »mai bine în Egipt. Si te va chema mereu să te întorci în Egipt.

Iată vedeții, astăzi firea cea veche în toată puterea ei. Doar nici într-un loc din Biblie nu se arată cu atâta putere icoana firii celei vechi. Omul nostru cel vechi a gustat din »carnea« Egiptului și n'a uitat-o. Ii vine »poftă« după ea. Ii vine miros după »oalele cele cu carne« din Egipt. Măntuirea nu cunoaște aici altă scăpare decât să îsbești cu putere oalele lui Faraon zicându-i: »ce-i Faraone?... și se strică carnea?... măncăști-o singur sănătos... eu m'am

sărat de ea!... simțesc își acum otrava ei... mie scărba de ea.

S'alungă îspita fugind din calea ei, acolo unde nu te mai poate ajunge: la *picioarea crucii*.

Scumpii mei frați ostași!

Ați plecat din Egipt, sunteți-departe prin pustie? Priveghetiți vă zic vouă și iar priveghiați. Căci diavolul Faraon e pe urmele noastre. »Faraon« acesta nu s'a înecat în Mareea Roșie ci se ține pe urmele noastre. Se ține cu oalele lui, cu carneia lui, cu îspitele lui.

Frații mei, luăți aminte, mai curând ori mai târziu și Oastea va trece, va trebui să treacă prin locul

dă lupta măntuirii. Aici se dă și lupta Oastei: a merge înainte, sau a se întoarce înapoi. Aici cade sau biruie un ostaș al Domnului.

Cea mai mare primejdie pentru călătorii măntuirii noastre este chemarea să se întoarcă înapoi în Egipt. Si această chemare vine în 2 feluri. Ea vine mai întâi din lăuntru nostru. Ne cheamă înapoi firea noastră cea veche, omul nostru cel vechi.

Frații mei, luăți aminte, mai curând ori mai târziu și Oastea va trece, va trebui să treacă prin locul

Abonați foia „Isus Biruitorul“!

Cred că e de prisos, să mai recomandăm foia aceasta! Se recomandă ea însăși prin cuprinsul ei. Si, cu ajutorul Domnului, se va recomanda și în viitor.

Cu ajutorul Domnului, vom face din foia aceasta, foia care trebuie poporului nostru.

Vom da, și căte 2 pagini de știri și întâmplări văzute și tâlcuite în lumina Evangheliei, pentru abonații noștri să aibă o foie deplină. Pentru să putem răzbate că mai mult în popor, i-am făcut și un abonament, mai eftin. Abonamentul folii este:

PE UN AN ÎNTREG . . .	120 LEI.
PE JUMĂTATE DE AN . . .	60 LEI.
PE 3 LUNI . . .	35 LEI.

In numărul acesta, alăturăm Mandate postale pentru trimiterea abonamentelor. Trimitări abonamentul pe adresa foii,

Rapoarte de pe fronturile Oastei Domnului.

Oastea din Caransebeș, înainteză mereu. Adunările de 3 ori pe săptămână sunt tot mai cerecate. Frații sunt zidiți sufletește de către Pă. Petre Banea, fr. Ohiță Dalcă, teolog și de alții frați.

Programul constă din: cântări, predici, expl. sf. Scripturi, declamări de psalmi și poezii.

Slăvit să fie Domnul!

Secretariatul.

Din Brăilei—Dâmbovița. Vântul cel ceresc a suflat cu putere și peste comuna noastră. Mult ne-am bucurat, având în mijlocul nostru pe fr. Ion Miclăuș care ne-a întărit în cele sufletești. Cu acest prilej 20 de suflete, bătrâni, tineri și tinere s-au înscris în Oastea Domnului. — La noi în sudul Dâmboviței se simte mare lipsă de hrană duhovnicească. Domnul să ne ajute.

Petre B. Popescu.

Oastea din Dimitrești—R.—Sărat, a avut o frumoasă adunare în praznicul să. Dumitru, s'au ținut predici, ceteri, tâlcuiri și s'au cântat multe frumoase cântări. Oastea lucrează sub conducerea pă. Gh. M. Popescu, care ne-a trimis raportul.

Oastea din Godinești—Dorohol, a avut o măreță adunare. Au luat parte frați din 12 sate. Au vorbit frații: Chirica—Cristinești, M. Pepelea și subsemnatii. Slăvit să fie Domnul!

ostașii I. Olariu și I. Buzdugan.

S'au împlinit 5 ani de Tipografie.

Slăvit să fie Domnul! — Lucrăm azi cu un personal de 20 de oameni.

Tipografia Oastea Domnului, rocul atâtore ostenel și jertfe, a împlinit 5 ani dela deschiderea ei. Prin căte frământări și jertfe n'a trecut și această Tipografie! Dar Domnul din toate ne-a îsbăvit.

5 ani a »bătut« fără înțeare »tunul« nostru cel mare. 5 ani a bătut fără crujare în tranșeele Satanii. În numărul viitor vom arăta statistică suțelor de mii de cărți pe care le-a tipărit și le-a trimis la front această Tipografie, răsărită prin râvna și jertfa unui om. Ceeace n'a putut face »fondurile«, »fundațiile« și organizațiile pentru »cultura poporului« iată a făcut un om prin darul și puterea Evangheliei.

Tipografia, Librăria, Com-pactoria și Editura »Oastea Domnului« lucrează azi cu un

personal de 20 oameni, având un inventar de peste 2 milioane.

S'au împlinit 5 ani de când

Personalul dela foala „Isus Biruitorul“ și dela Tipografie, Librăria, Com-pactoria și Editura „Oastea Domnului“.

Intr'o zi mulți draci bătrâni...

MOTTO: { Gutenberg, plângăti amar
Minunatul tău tipar

O poezie la împlinirea alor 5 ani de când avem Tipografie „Oastea Domnului“.

Intr'o zi mulți draci bătrâni,
Dând din coade și din mâini,
Plânua în limba lor
Cum să mintă mai usor,
Pe creștinii ce slujesc
Dumnezeul ceresc.

Dar fiind pilni de mândrie
și de multă dușmanie,
Nu se puteau înțelege,
Acușii demoni fără lege,
Căci oricare coronat
Se credea mai învățat.

Între dânsii, să vedeați:
Mai vine un drăcule
Să auzind de ce vorbesc
Scoate un hohot diavolesc;
Iară dracii din cel loc
Se măhiră pe el toc.

— Michiduță se oprește
Și cu găsi domol vorbește:
»Dumnezeule prea sfinte,
Draci bătrâni și fără mitote
Drept să spun, n'am cunoscut
De când lumea am văzut«.

»Cum, voi fără dinți în guri,
Să vă dau învățături?
Cum, nu știți nici până acum
Care-i mijlocul cel bun,
Contra celor ce trăesc,
Cu Stăpânul cel ceresc?«

— Spună tu, Michiduț, care?

(Tipă draci'n gura mare)

— Presă este, presă dea,

Prin ea noi vom îngela,

Tineri, lume și copii,

Chiar cu suteli de mil.

Asta-i, asta-i mreja mea
Și mult mă laud cu ea.
E metoda cea mai bună...
Cu ea luptă merge strună...

Și vai, Doamne, otrăvesc
Mai tot neamul creștinesc!

Ei sunt scriitorii vestit
Și prin scris mi-am dobândit
Loc de frunte, frumos nume
La ziare de prin lume.

Da, vă spun adevarat
Fie iadul lăudat!

Mi-am învățat meseria
Mai ales în România
Și acum deși sunt un pică,
Dar am mii de ucenici
Care, cum îi învăț eu,
Scru numai de râu și râu.

Da, în România Mare
Se găsește de vă-zare
Pe la chioșcuri, librării,
Zeci de mii, sute de mii,
Un potop de scrieri rele,
Toate lucrări de-ale mele.
O, ce jale, cu amar
Răspândesc eu prin tipar:
De-ar fi și tui Gutemberg
Pe ce cale am să merg,
Sigur, capul nu și bătea
Și poate nu-l născocea...

Bravo! Bravo! te!
(Zin draci cu bucurie)

Și noi mulți ne-am ostenit,

Și prin presă-am răspândit
Scrierii val, de necrezut,
Însă tu ne-am întrebat.

Of, dar mă lovesc de-un cui:
Este „Oastea Domnului“

Cărțile ei cele frumoase
Ce intră la mulți în case

Vestindu-le pe Hristos,
Ah! ce lucru dureros!

Căci și Oastea asta are
O tipografie mare,

Din care se scot mereu
Scrieri pentru Dumnezeu,

Ceia ce nici-nu place,
Căci un mare rău îmi face.

Am cercat adeseori,
Prin scumpii mei slujiitori,

Să i pu multe beje' roate
Și gândeam, că poate, poate

O să înțețe odată
Să rămătie totul bătă.

Da! și ai găsit, ba! o vina!

Tot răspândește lumina
Și nu-mi să văz și mie,

Cel puțin o cărtulie,
Sau un ziar să-ti păresc,

Of, nu pot să mă lipesc!

Deci vă rog nu mă lăsați,
Draci bătrâni și 'ntunecați

Ci veniți toți să luptăm,
Oastea s'o desfășăm.

Veniti, veniti la războl
Căci altcum e rău de noi...

Dragi ostași, ați auzit

Planul cel nelegit?

Ferîjivă, frajii mei,

De presa celor mușei,

Și hrăniți-vă mereu

Cu slova Lui Dumnezeu.

I. Tudusciuc, inv.-ostaș.

„Vă las în grija Domnului“.

O întâmplare despre ce poate face „grija Domnului“.

Intr'o familie sărac era obișnuit ca tatăl oridecători pleca de acasă la un drum lung să spue soției și copiilor lui: »Vă las în grija Domnului! Aveți încredere în El!«

Venind vremea să plece undeva, iarăși spune aceste cuvinte către ai lui. Un bovariș al său, auzindu-l râse și-l întrebă:

— Ce înseamnă aceasta?
— Când ne vom întoarce acasă,
îți voi spune, zise omul.

Deci ei plecară. În urmă ce se întâmplă? O furtună mare se desfășură peste sătășorul unde trăia familia săracă și a căreia casă se afla la o margine. Ploaia începuse să curgă cu glătăta. Apa creștea din ce în ce. Toți ai casei se adunară în față încocaneri și cu lacrimi în ochi se rugau Lui Dumnezeu. Ca prin minune furtuna să linistă, soarele trimetea raze dulci, însă apa creștea mereu. Căsuța familiei sărace era înconjurată de apă și gata să cadă peste cei ce locuiau în ea. »Doamne, striga mama și copii, nu ne lăsa! Noi avem nădejde în Tine! Ajută-ne la nevoie această!«

Deodată se auzi de afară o voce:
»Ești, am venit să vă salvez«. Cine era? Un om care văzuse primejdia, a alegat cu o barcă și luând pe toți ai casei în ea a plecat spre uscat. Abia făcând căjuiva metri și casă se prăbușit.

Când au ajuns la pământ, tatăl mama căt și copiii au început să plângă de bucurie, dar și de durere. Plângătorii de bucurie văzând că au scăpat de la moarte, însă plângătorii de durere căci acum nu mai aveau

nici un adăpost. »Ce ne facem noi ziceau copiii? Unde ne vom duce? Să tot așa, mama lor.

Mai mulți oameni se strânseră lângă ei și-i priveau cu milă. Atunci unul dintre dânsii le zise: Nu fiți îngrijorați! Iată eu am două case. Una din ele vă dăruiesc vouă cu tot ce se află în ea. Nu mai plângeti! Haideți cu mine!«

Mama și copii au plecat la acel om care le dăruise o casă. O ce bucurie li cuprinse! Această casă era mult mai bună și mult mai înăpătoare ca a lor. Mai ales copiii așteptau cu nerăbdare pe iubitorul lor tată ca să i arate noua locuință. Nu peste mult timp, iată-l că sosește Tată, începură copiii să spue, noi am fost în mare primejdie... era să ne înnețăm... căsuța noastră să prăbușit și a fost luată de apă. Dar Dumnezeu nu ne-a lăsat. Uite, avem o casă mai bună... Atunci tatăl lor, care rămăsese uimit, zise: »Iată rostul cuvintelor pe care le spun soției și copiilor mei.«

I. Tudusciuc, inv. ostaș.

Pentru abonații foii „Oastea Domnului“.

Tuturor abonaților și cetitorilor foii „Oastea Domnului“ le aducem la cunoștință, că, siliști de anumite imprejurări, am întocmit deocamdată redactarea și apariția acestei foile.

FRATI OSTAȘI!

In numele Domnului, strigăm iarăși apelul nominal, și aşteptăm dela fiecare luptător adevărat, să răspundă:

PREZENT LA DATORIE!

Parola de luptă este: abonați și răspândiți foala „ISUS BIRUITORUL“!